

PAULO COELHO

Aleph

din 20 octombrie în librării

Discuția continuă, timpul trece rapid și trebuie să termin cozeria. Aleg la întâmplare, dintre șase sute de persoane, un bărbat de vârstă mijlocie, cu o mustață deasă, pentru ultima întrebare.

— Nu vreau să pun nici o întrebare, spune el. Vreau doar să rostesc un nume.

Și spune numele unei bisericuțe din Barbazan-De bat, care se află într-un ținut al a nimănu, la mii de kilometri de unde sunt acum, și unde am pus într-o zi o placă prin care mulțumesc pentru o minune. E numele bisericii unde m-am dus, înainte de acest pelerinaj, să mă rog la Sfânta Fecioară să-mi ocrotească pașii.

Nu mai știu cum să continui conferința. Cuvintele următoare au fost scrise de unul din prezentatorii care făceau parte din prezidiu:

Și brusc Universul părea să fi încetat să se miște în sala aceea. Atâtea lucruri s-au petrecut: v-am văzut lacrimile. Am văzut lacrimile blândeii dumneavoastră soții, când acel cititor anonim a pronunțat numele unei capele pierdute undeva prin lume.

V-a pierit vocea. Fața surâzătoare a devenit serioasă. Ochii vi s-au umplut de lacrimi timide, care tremurau în vârful genelor, ca și cum ar fi vrut să se scuze că se aflau acolo fără să fi fost invitate.

Acolo eram și eu, simțind un nod în gât, fără să știu de ce. Le-am căutat în public pe soția și fiica mea, pe ele le caut

întotdeauna când mă simt în pragul a ceva necunoscut. Ele erau acolo, dar aveau ochii ațintiți asupra dumneavoastră, tăcute ca toată lumea, căutând să vă sprijine cu privirile lor, ca și cum privirile ar putea sprijini pe cineva.

Atunci am încercat să mă fixeze asupra Christinei, cerând ajutor, încercând să înțeleg ce se petrece, cum avea să se isprăvească tăcerea aceea care părea nesfârșită. Și am văzut că și ea plânge, în tăcere, ca și cum ați fi fost notele aceleiași simfonii și lacrimile amândurora s-ar fi atins, în ciuda distanței.

Și timp de mai multe secunde nu mai exista sală, nici public, nici nimic. Dumneavoastră și soția dumneavoastră plecaserăți spre un loc unde nimeni nu vă putea urma; tot ce exista era bucuria de a trăi, povestită doar de tăcere și emoție. Cuvintele sunt lacrimi care au fost scrise. Lacrimile sunt cuvinte care au nevoie să țâșnească. Fără ele, nici o bucurie nu are strălucire, nici o tristețe nu are un sfârșit. Astfel că vă mulțumesc pentru lacrimile dumneavoastră.

Ar fi trebuit să-i spun fetei care a pus prima întrebare – despre semne: iată unul dintre ele, care-mi spunea că mă aflam în locul unde trebuia să mă aflu, la ora potrivită, chiar dacă nu am înțeles niciodată exact ce m-a adus acolo.

Dar cred că nu a fost necesar: ea trebuie să fi înțeles.

În fața hotelului din Moscova, când sosesc cu editorii mei, mă așteaptă o fată. Se apropie și-mi strange mâinile.

— Trebuie să vorbesc cu dumneavoastră. Am venit din Ekaterinburg pentru asta.

Sunt obosit. M-am trezit mai devreme decât de obicei, a trebuit să schimb avionul la Paris pentru că nu există zbor direct, am încercat să dorm în timpul călătoriei dar, ori de câte ori reușeam să

ațipesc, intram într-un soi de vis repetitiv care nu-mi făcea deloc plăcere.

Întind mâna ca să-mi iau rămas-bun și observ că mâinile ei sunt foarte reci.

— De ce n-ai intrat în hotel să mă aștepți?

— V-am citit blogul zilele trecute și am înțeles că ați scris pentru mine.

Ea scoate o hârtie imprimată cu o parte din textul meu. Îl știu pe dinafară, deși nu-mi amintesc cine mi-a relatat povestea: un bărbat care are nevoie de bani îl roagă pe patronul său să-l ajute. Patronul îl provoacă: dacă va petrece o noapte întreagă în vârful muntelui, va primi o mare recompensă, dar dacă nu va reuși, va trebui să lucreze pe gratis.

Textul continuă:

Ieșind din prăvălie, a văzut că sufla un vânt înghețat, l-a apucat frica și s-a hotărât să-l întrebe pe prietenul său cel mai bun, Aydi, dacă nu era o nebunie să țină pariul acela.

După ce s-a gândit puțin, Aydi a răspuns: Am să te ajut. Mâine, când vei fi în vârful muntelui, privește înainte. Eu am să fiu pe vârful muntelui învecinat, voi petrece toată noaptea cu un foc aprins pentru tine. Uită-te la foc, gândește-te la prietenia noastră, și asta îl va ține aprins. Ai să reușești, și după aceea eu am să-ți cer ceva în schimb.

Ali a trecut proba, a primit banii și s-a dus la prietenul său acasă: Mi-ai spus că vrei o răsplată.

Aydi a răspuns: Da, dar nu în bani. Promite-mi că, dacă vreodată un vânt rece va trece prin viața mea, vei aprinde pentru mine focul prieteniei.